1.

Hurá na letní prázdniny!

V automobilu, který vyjížděl po silnici stoupající prudkým horským úbočím, seděly čtyři děti a zpívaly, co jim hlásky stačily.

Přidal se k nim také papoušek, i když hodně falešně, a načechrával si přitom vzrušením pírka na hrudi. Muž za volantem se k nim otočil s úsměvem na tváři.

„Děcka, vždyť v tomhle bych neuslyšel ani klakson. Co se to s vámi všemi děje?“

Filip, Jack, Dina a Lucka přestali zpívat a jeden přes druhého na něj začali křičet odpověď.

„Začínají prázdniny!“

„A každý budeme mít oslíka, na kterém budeme jezdit po horách.“

„On nám houby přinese!“ To byl samozřejmě papoušek Kiki, který se přidal k jejich křiku.

„Budeme si společně užívat osm týdnů prázdnin.“

„A ty tam budeš s námi, Bille, stejně jako máma! Mami, že z toho máš taky takovou radost?“

Paní Manneringová se na Filipa usmála. „Ano – jen doufám, že nebudete po celou dobu tak hluční. Bille, budeš mě muset před touhle hlasitou cháskou ochraňovat.“

„To víš, že budu,“ ujistil ji Bill, který projel s vozem další

ostrou zatáčkou. „Aspoň jednou denně jim všem srazím kebule dohromady – a jestli na mě začne být Lucka moc tvrdá…“

„Ale, *Bille*!“ ozvala se Lucka, nejmladší a nejméně divoká z celé jejich skupiny. „Jack pořád říká, že nejsem *dost* tvrdá. Teď už bych ale měla být, když si vzpomenu na všechna ta dobrodružství, co už jsem zažila.“

„Dost tvrdá, dost tvrdá,“ drmolil papoušek Kiki, který rád spojoval slova dohromady. „Dost tvrdá, dost tvrdá…“

„Ach ne, umlčte ji,“ zasténala paní Manneringová. Byla z dlouhé cesty autem unavená a doufala, že už brzy skončí. Měla před sebou osm týdnů s dětmi a byla si víc než jistá, že než prázdniny skončí, bude z toho pěkně utahaná.

Filip a Dina byli její vlastní děti, a Jacka a Lucku, kteří rodiče neměli, si k sobě vždycky brala na prázdniny. Měli ji rádi stejně, jako by to byla jejich vlastní máma. Bill Cunningham byl jejich velmi dobrý přítel a s dětmi už prožil pár hodně vzrušujících dobrodružství.

Důvodem, proč s nimi jel o těchto prázdninách, bylo to, aby na ně dohlížel a zabránil jim zapojit se do jakýchkoliv dalších dobrodružných příhod – nebo to tak aspoň tvrdil! Paní Manneringová přísahala, že pokud s nimi nebude Bill, nespustí je celých osm týdnů z očí – aby se ani náhodou někde neztratily nebo se nezapletly do nějakého strašného nového dobrodružství.

„V těch zastrčených velšských horách, kde na ně budeme společně dohlížet, Bille, by měli být v bezpečí,“ řekla paní Manneringová. Pan Mannering byl již mnoho let po smrti, a s tím, jak děti rostly, bylo pro paní Manneringovou často obtížné poradit si s tolika temperamentními stvořeními najednou.

Filip miloval každé zvíře, ptáka i hmyz. Jeho sestra Dina jeho vášeň vůbec nesdílela, většinu divokých zvířat si

ošklivila a mnoho z neškodného hmyzu přímo nenáviděla, i když teď už rozhodně byla snesitelnější než dřív. Bylo to horkokrevné děvče, které se neváhalo pustit do rvačky stejně pohotově jako Filip, a k úděsu jemné Lucky se spolu ti dva častokrát poprali.

Lucka a Jack byli také bratr a sestra. Kiki byla Jackův milovaný papoušek, který mu často sedával na rameni. Ve skutečnosti paní Manneringová jednou dokonce navrhla, že našije na rameno každého Jackova oděvu koženou záplatu, aby mu Kiki nemohla prodřít oblečení svými drápy.

Jack měl ptáky rád a společně s Filipem strávili mnoho vzrušujících hodin jejich pozorováním nebo fotografováním. Fotek už měli obdivuhodnou sbírku a podle Billa měla velkou cenu. Fotoaparáty si s sebou brali i na tyto prázdniny a samozřejmě také dalekohledy, aby mohli ptáky pozorovat zdálky.

„Možná zase uvidíme orly," řekl Jack. „Vzpomínáš si na to orlí hnízdo, co jsme jednou našli blízko toho starého hradu ve Skotsku, Filipe? Třeba uvidíme taky káňata."

„Káň-ň-ň-ň," řekla Kiki okamžitě. „Káňata! Káňata! Kaťata!"

„Možná nás dokonce potká nějaké dobrodružství," řekl Filip a usmál se. „I když máma a Bill jsou si jistí, že tentokrát nás budou tak hlídat, že nezažijeme ani to nejmenší!"

A tak teď byli tady, na cestě na báječné prázdniny ve velšských horách, na velmi osamoceném místě, kde si budou moci chodit s foťáky a dalekohledy, kam jen budou chtít. Každé dítě dostane svého oslíka, takže budou moci dle libosti putovat po úzkých horských stezkách.

„Já s vámi pokaždé nepojedu," řekla paní Manneringová. „Nejsem z představy, že budu jezdit na oslovi, tak nadšená jako vy. Ale Bill s vámi pojede vždycky, takže budete v bezpečí."

„Jasně, ale bude Bill v bezpečí s námi?“ řekl Jack s úsměvem. „Mám dojem, že ho pokaždé do něčeho zatáhneme. Chudák Bill!“

„Jestli se vám podaří zatáhnout mě do dobrodružství uprostřed těch nejosamělejších velšských hor, tak to budete opravdu pašáci,“ řekl Bill.

Vůz projel další zatáčkou a před nimi se objevilo venkovské stavení.

„Jsme skoro na místě,“ řekla paní Manneringová. „Mám dojem, že tohle je statek, kde budeme bydlet. Ano – je to on.“

Děti si vytáčely krky, aby na něj viděly. Bylo to staré kamenné stavení nepravidelného tvaru, usazené na horském úbočí, se stodolami a přístavky všude kolem. Ve svitu zapadajícího slunce působilo vstřícně a přátelsky.

„Paráda!“ zvolala Lucka. „Jak se to tu jmenuje?“

Bill řekl něco, co znělo jako „Dof-gof-ó-eli-ofel-in“.

„Bezva!“ zasmála se Dina. „To je ale jméno! Tohle nedokáže vyslovit dokonce ani Kiki. Řekni jí to, Bille. Uvidíme, co poví.“

Bill poslušně zopakoval jméno papouškovi, který vážně naslouchal. Pak zdvořile zvedl hřebínek.

„Tak a teď to hezky zopakuj,“ řekl Jack Kiki. „Dělej.“

„Tohle je domeček, co postavil Janeček,“ řekl papoušek a zadrmolil přitom všechna slova dohromady. Děti se daly do smíchu.

„Dobrý pokus, Kiki,“ pochválil ji Jack. „Ty se nikdy nenecháš vyvést z míry. Bille – ona si prostě pokaždé ví rady. Stará dobrá Kiki!“

Kiki byla tou chválou tak potěšená, že vydala zvuk, jako když se v autě zadře převodovka. Tu a tam to dělala během celé cesty a málem tím dohnala paní Manneringovou k šílenství.

„*Ať* už to Kiki znovu nedělá," prosila. „Díky bohu, že už jsme na místě! Kde jsou přední dveře, Bille – nebo tu žádné nejsou?"

Nezdálo se, že by tam nějaké byly. Cesta vedla vzhůru k čemusi, co vypadalo jako stodola, a tam končila. Od ní pak vedla pěšina k domu, tam se trojitě dělila a vedla ke třem odlišným dveřím.

Děti se vyhrnuly z vozu. Bill vystoupil a protáhl si nohy. Pomohl paní Manneringové vystoupit a pak se všichni společně rozhlíželi kolem. Opodál se ozval kohout a Kiki pohotově zakokrhala v odpověď, čímž kohouta nemálo překvapila.

Z jedněch dveří vyběhla kulaťoučká paní s uzardělým obličejem a vstřícným úsměvem na tváři. Zavolala za sebe na někoho v domě.

„Effansi, Effansi, už přijeli, lidišky, už přijeli!"

„Á – paní Evansová," řekl Bill a potřásl si s ní rukama. Paní Manneringová udělala totéž. Z domu vyběhl malý muž a zamířil k nim.

„Toto je Effans, můj manžel," řekla otylá paní. „Doufáme, že se vám u nás bude moc líbit, propáníška."

Řekla to příjemným zpěvavým hlasem, který se dětem od začátku moc líbil. Pak si všichni vážně potřásli s paní Evansovou a jejím manželem rukama a Kiki také natáhla dopředu drápatou nožku.

„Propáníška, papoušek!" křikla paní Evansová na svého manžela. „Effansi, papoušek!"

Nezdálo se, že by se Kiki líbila panu Evansovi stejně jako jeho paní, ale přece jen se zdvořile usmál.

„Je tady u nás vítaný stejně jako vy," pronesl svým zpěvavým hlasem. „Půjdete prosím za mnou?"

A tak šli všichni za Effansem. Vedl je k obytnému stavení. Otevřel dveře dokořán a dětským očím se naskytl mimořádně příjemný pohled!

Dlouhý, masivní kuchyňský stůl byl pokrytý sněhobílým ubrusem a na něm bylo přichystáno to nejlepší jídlo, jaké kdy děti ve svých životech viděly.

Byla tam obrovská šunka, jen ji začít krájet. Vedle ležel na talíři velký jazyk obložený kolem dokola jasně zelenou petrželkou. Uprostřed stolu trůnila mísa s obrovským salátem, hojně posypaným kostičkami natvrdo vařeného vejce. Na stole byla také dvě studená pečená kuřata, obložená malými roličkami studené šunky.

Dětem málem vypadly oči z důlků. Taková hostina! A ty buchty a koláče! Marmelády a čirý zlatý med! Džbánky s hustou smetanou!

„Páni – vy pořádáte hostinu nebo co?“ zeptal se Jack udiveně.

„Hostinu? Ne, ne – to je přece svačina pro vás,“ odpověděla paní Evansová. „Večer vám jídlo chystat nemůžeme, to máme hodně práce. Budete jíst to, co jíme my, to je všechno. Teď tady máte přichystanou svačinu, a až se umyjete, hezky se do toho pusťte!“

„Ach jo, a musíme se umýt?“ povzdechl si Filip. „Já jsem docela čistý. Páni, koukněte na to jídlo! Jestli budeme o letošních prázdninách dostávat takovéhle jídlo, tak ani nebudu stát o nějaké projížďky na oslech. Jen tady budu sedět a jíst!“

„Jestli to tak hodláš dělat, stejně budeš brzo tak tlustý, že tě osel ani neunese,“ poznamenala jeho matka. „Jen se jdi umýt, Filipe. Paní Evansová nám ukáže naše pokoje – všichni se umyjeme a učešeme – a pak se můžeme plně věnovat tomuhle úžasnému jídlu.“

Jejich malá skupinka vyšla po úzkých točitých schodech nahoru, do pokojů s nízkými stropy, zařízených těžkým staromódním nábytkem. Paní Evansová jim hrdě ukázala

malou koupelnu, kterou si na statku pořídili speciálně kvůli hostům.

Všichni dohromady dostali čtyři pokoje. Bill měl jeden malý pro sebe. Paní Manneringová dostala velký, docela daleko od pokojů pro děti, protože ty často bývaly po ránu hodně hlučné. Filip a Jack měli pro sebe samostatný malý pokoj, jehož strop se svažoval až skoro k podlaze, a dívky dostaly větší, hned vedle.

„No nebude to legrace?“ řekl Jack, který si zuřivě mnul ruce v koupelně, zatímco Kiki seděla na kohoutku. „Už se nemůžu dočkat, až se pustím do toho jídla dole. Taková hostina!“

„Posuň se,“ řekla Dina netrpělivě. „U toho umývadla je místo pro dva. Ráno to vždycky budeme muset vzít na střídačku, abychom to vůbec zvládli. Ale no tak, Kiki, neuleť mi s tím kartáčkem! Jacku, zastav ji.“

Kartáček na ruce byl zachráněn a Kiki utržila klepnutí přes zobák. Nevadilo jí to. Těšila se na jídlo dole stejně jako děti. Viděla tam mísu malin, vedle které měla v úmyslu posadit se co možná nejdřív. Vylétla Jackovi na rameno a mumlala mu do ucha milé věci, zatímco si utíral ruce do hodně drsného ručníku.

„Nech toho, Kiki. To šimrá,“ řekl Jack. „Už jste všichni hotoví? Teto Allie! Bille? Jste připravení? Jdeme dolů.“

„Jdeme!“ zvolali ostatní a všichni zamířili dolů po schodech na tu báječnou hostinu!